

๖๘

บวชชาติต่อชาติ

การบวชเป็นการสั่งสมบุญใหญ่

ให้กับตัวเราเอง

และบุคคลที่เรารัก

เมื่อเราบวชแล้ว ก็ควรจะลืมเรื่องราวในอดีต

ที่เราเคยทำผิดทำพลาดมาแล้วให้หมด เพราะช่วงเวลาที่ผ่านมา

เราไม่เคยได้ศึกษาเรียนรู้เรื่องกฎแห่งกรรม

ดังนั้นเมื่อเราได้มาเรียนรู้เรื่องกฎแห่งกรรมแล้ว

เราก็ควรที่จะลืมเรื่องที่ไม่ดีให้หมดไปจากใจ

จะได้ไม่ฟุ้ง ไม่กังวล แล้วก็เริ่มต้นชีวิตใหม่

ด้วยการสอนและเตือนตัวเองว่า

เราจะไม่คิดหวนคืนกลับไปทำในสิ่งที่ไม่ดีเหล่านั้นอีก

จากนั้นก็ให้ตั้งใจฝึกฝนอบรมตนเอง

ด้วยการฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญตบะ เป็นพระแท้

ซึ่งการฝึกฝนอบรมตนเองเช่นนี้

ถือเป็นการฝึกใจเพื่อสวนกระแสกิเลสที่ไหลเชี่ยวกรากอยู่ตลอดเวลา

ซึ่งก็อาจจะทำให้เราไม่ได้รับความสะดวกสบาย
เหมือนชีวิตตอนเราเป็นคฤหัสถ์
หรืออาจจะได้รับความยากลำบากบ้าง ก็ไม่เป็นไร
แต่ยังดีกว่าที่เราจะต้องไปรับทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส
ในนรกอย่างยาวนาน ตกนรกเรายังทนกันได้
เพราะอยู่ตรงนั้นจำต้องทน มีความทุกข์ทรมานทุกอนุวินาทีเลย
แล้วก็ทุกส่วนของร่างกาย ตายเกิด ๆ นับครั้งไม่ถ้วน
เพราะฉะนั้นบรรพชาติดต่อชาติ ประเดี้ยวเดียวเท่านั้น
ไม่ลำบากอะไรเลย

ถ้าหากเราตั้งใจสั่งสมบุญสร้างบารมีกันอย่างเต็มที่เต็มกำลัง
ก็จะทำให้ชีวิตการสร้างบารมีของเรามีแต่ความราบรื่น รุ่งเรือง
และมีปีติสุขหล่อเลี้ยงใจไปตราบวันสุดท้ายของชีวิต
และผังชีวิตอันดีงามนี้ก็จะติดตามตัวเราไปทุกภพทุกชาติ
ตราบกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม

๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

